

STUDENTEN WEEKBLAD

20e JAARGANG.
No. 11.

HOOFDREDACTEUR: E. J. GRATAMA SZN.
REDACTEUREN: B. D. H. TELLEGEN J. AZN., MEJ. E. G. F. W. VAES,
G. J. DE GLEE, W. H. MUNNICH, S. NOYON, W. J. G. PAARDEKOOPER.
VAST MEDEWERKER VOOR DE RUBRIEK MUZIEK: C. C. J. DE L'ESPINASSE.
ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

DONDERDAG
20 DEC. 1917.

DIT BLAD VERSCHIJNT DONDERDAGS, BEHALVE IN DE VACANTIËN. DE ABONNEMENTSPRIJS IS 1/4,— P. JAAR, WAAROVER VÓÓR DE KERSTVACANTIE WORDT BESCHIKT. DE JAARGANG LOOPT VAN 1 OCTOBER TOT 30 SEPTEMBER. DE PRIJS DER ADVERTENTIËN IS 15 CTS. PER REGEL.

TECHNISCHE BOEK-
HANDEL EN DRUKKERIJ
J. WALTMAN JR., DELFT

INZENDINGEN TE BEZORGEN VOOR
MAANDAGMIDDAG 4 UUR AAN HET
REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62

Inhoud.

Delftsch Studenten-Corps.

Naar aanleiding van „De verkiezingen voor den Senaat, door J.

Delftsche Studentenbond.

Rede, uitgesproken bij de inauguratie van enkele candidaat-leden, door den President van den D. S. B., den heer W. H. Koster van Grooss.

Vereenigingsleven.

De Regeeringstaak in de toekomst. Lezingsverslag voor „Vrije Studie”, door N.

Persoonlijkheid. Lezingsverslag voor de D.S.E.V., door R.A.W.M. Vakbeweging en Politiek. Lezingsverslag voor het Studenten-geselschap „Sociale Studie”. door L. V.

Studentenbelangen.

De Leidsche Hervormingsplannen, door E. J. Gratama Szn.

Gedachten en Gedichten.

Je snijdt al mijn spreken af, door Lk.

Je bindt mijn vleugelen, door Lk.

Indrukken uit onze kampong, door Romulus.

Technische Hoogeschool.

Mededeelingen.

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

Naar aanleiding van „De verkiezingen voor den Senaat”.

Eenigszins tot mijn verwondering heb ik van verschillende zijden gehoord, dat het stukje door mij ingezonden onder den titel „De verkiezingen voor den Senaat” velen onaangenaam getroffen heeft, en wel door de vijandige toon tegenover den vroegeren thesaurier van den Senaat. *)

Hoewel wat laat om er nog op terug te komen, wil ik niet nalaten te trachten een onjuist gevestigde indruk weg te nemen, en daar waar ik een fout beging deze te herstellen. Het spijt mij dat mijn stuk is opgevat als een beliste stemmingmakerij tegen den door den Senaat gestelde candidaat voor het presidium. Hoewel ik als mijn meening blijf volhouden dat hij m. i. niet de meest gewenschte persoon was om leiding te geven aan ons Senaatscollege, heb ik daarmee geenszins te kennen gegeven dat ik het eens ben met de wending welke de zaken nu genomen hebben. Ik ben er van overtuigd dat het feit, dat de gewezen thesaurier de candidatuur voor president heeft aangenomen, voor een groot deel te danken is aan de sympathie welke deze persoon ons Corps toedraagt. En zijn leiding zou stellig krachtig geweest zijn. Echter is er soms een wijze van leiding geven die prikkelt tot verzet door een te veel op den voorgrond dringen van eigen ideeën. Dit neemt niet weg dat wij den heer Elion zeer veel verschuldigd zijn. En 't zou laf en kleingeestig zijn daarop slechts iets te willen afdingen. In de talrijke besturen waarin hij zitting heeft gehad heeft hij steeds zich vol ijver van zijn taak gekwet, en werken tot stand gebracht, die het stempel zijner persoonlijkheid dragen. Ik behoef hier slechts te herinneren aan het S. W., aan Civiel en Bouwk. Gezelschap Practische Studie, aan de Delftsche Almanak, het Muziekgezelschap Apollo, en de Societeit Phoenix. Trouwens hetgeen ik hier schrijf zijn feiten die algemeen bekend zijn. Toch stel ik er prijs op u nog eens nadrukkelijk te herhalen om hiermee aan te toonen dat ik wel degelijk naar waarde weet te schatten de zeer groote verdienste welke de heer Elion voor onze Delftsche

*) Dit lag geenszins in mijn bedoeling.

samenleving heeft. Echter is het den meeste lezers blijkbaar ontgaan dat mijn vorige stuk nogal ironisch gesaust was, en hebben zij niet bedacht dat men een dergelijk stuk in een eenigszins ander licht moet beschouwen. Ik geef toe, dat de ironie in mijn stuk niet onverdeeld duidelijk is, en het spijt me daarom tot verkeerde gevolgtrekkingen aanleiding te hebben gegeven. In dien zin moeten ook de andere oud-Senatoren onaangenaam getroffen geweest zijn. Ik hoop dat het hun thans duidelijk moge zijn dat de opmerkingen in „De verkiezingen voor den Senaat” geplaatst niet precies zó, niet letterlijk bedoeld waren. Het is altijd moeilijk over iets te schrijven wat alweer tot het verledene behoort: gedane zaken nemen geen keer. Ik hoop echter degenen, die mij mijn vorige schrijven kwalijk genomen hebben door deze uiteenzetting te hebben bevredigd. En mocht een der leden van den vorigen Senaat zich aan mij geërgerd hebben, dan rijk ik hem de hand ter verzoening, in de hoop dat hij deze niet weigeren zal.

10 December 1917.

J.

DELFTSCHE STUDENTENBOND.

REDE

UITGESPROKEN BIJ DE INAUGURATIE VAN ENKELE CANDIDAATLEDEN, DOOR DEN PRESIDENT VAN DEN DELFTSCHEN STUDENTENBOND, DEN HEER W. H. KOSTER VAN GROOSS, OP VRIJDAG 14 DECEMBER 1917.

Mijne Heeren, Medebestuurders van den Delftschen Studenten Bond.

Mijne Heeren, Bestuursleden der ondervereenigingen en Leden der redactien.

Mijne Heeren, Leden en Candidaat-leden van den Delftschen Studenten Bond.

Wanneer ik hedenavond het woord tot U richt en het genoeg mag hebben wederom bij te dragen tot een nauwer contact tusschen Leden en Bestuur, is het door het verheugende feit, dat enkele jongere studenten door verschillende gebeurtenissen en een beteren kijk op het innerlijke leven van den Delftschen Studenten Bond zich gedrongen hebben gevoeld zich aan te sluiten bij onze vereeniging. Waar het nog noodig mocht blijken, kan dit wel dienen als bewijs voor de onmisbaarheid van onzen Bond in de studentenwereld, onmisbaar voor een groep van studenten, die door hun sociaal gevoel worden geleid tot de sterke behoefte aan ontspanning in vriendschappelijke kring en medeleven in ééne gemeenschap, een behoefte, die we zoowel waarnemen als ten sterkste wenschen.

In mijne Lustrumrede heb ik U mijne inzichten hieromtrent doen kennen, voor zoover dat mogelijk is in eene uit de aard der zaak zeer te bekorten uiting en in een plechtig oogenblik, waarin van hoor en wederhoor geen sprake kan zijn. Zoo heb ik heel veel punten onaangeroerd gelaten, die toch voor een vereeniging als de onze van essentieel belang zijn, maar naar sommige waarvan door meer uiterlijke oorzaken de aandacht van velen onzer dien avond werd getrokken en welke klaarblijkelijk van zeer grooten invloed op ons vereenigingsleven waren.

Ik heb hier het oog op de eensgezindheid, — ik zou zeggen: Eensgezindheid met een hoofdletter, wanneer dat geen verwarring wekte — die voor ons is gaan leven en

meer werkelijkheid is gaan worden dan ooit, door dien inval, dien ik niettegenstaande dat alles toch betreurenswaardig blijf vinden. Maar dat gevoel van samenhooren, van eenzijn, dat te midden van ons tot haast tastbare werkelijkheid is gegroeid, dat is een erfenis ervan, die we dankbaar zullen aanvaarden en niet te loor laten gaan.

Het is het gevoel, dat duizenden belaagden in alle wereltijden hebben gekend, en al weten we heel goed, dat ons belaagd-zijn vrijwel onwezenlijk is en overdreven, de zichtbare uitwerking er van nemen we wel degelijk in acht en het zoude meer dan dwaas zijn thans na te laten voor ons zelve uit te spreken, dat we blijde zijn met de nieuwe nuance in onzen staat.

Nu ik toch op het eenigszins gevaarlijke punt van den inval ben aangeland, wil ik gaarne voor U de houding van het Bestuur iets dieper vastleggen dan mij op de jongste uiteenzetting hiervan wenschelijk voorkwam. Ik heb U toen den gang van zaken medegedeeld en, waar zich dat hier ongemerkt bij aansloot, enkele motieven voor onze gestie niet onthouden. De meer algemeene kijk op de volgens mij door de opeenvolgende Besturen aan te nemen gedragslijn viel hier wat buiten en met het oog op de bespreking, welke deze behoort te zijn en die ik U hier wilde voorleggen, oordeelde ik het destijds beter niet al te zeer uit te weiden over den dieperen grond van onze handelingen, het aan U overlatend dezen dieperen grond meer onbewust te wikken, wanneer Gij na zoudt denken over het meer oppervlakkig gezegde.

Dat Gij met onze handelwijze instemde en den afloop eenstemmig toejuichte, is voor mij een reden van groote verheugenis geweest, daar ik overtuigd ben, dat Gij tegelijkertijd hiermede Uwe goedkeuring gaf aan de nu te geven algemeene gezichtspunten, die ik in deze als de ware aanmerk en die, door Uw meegaan, een zeker cachet hebben gekregen van Bondsgevoel en Bondsgedachte en mij, juist door ons samengaan in deze waarlijk zedelijke vraagstukken, een bijzondere sympathie hebben ingeboezemd voor de Bondsleden als zoodanig, die dergelijke beginselen huldigen.

Allereerst wil ik op deze plaats herdenken, dat de rectoren en senatoren, die zich als onze gasten in het strijdgewoel dapper weerden, ongedeerd naar hunne woonplaatsen konden vertrekken, zoodat in dat opzicht de D. S. B. zich niets heeft te verwijten.

Na het voorgevallene stonden er voor het Bestuur twee wegen open, die ten nauwste samenhangen met de verschillende inzichten betreffende de Delftsche studententoestanden. De eene weg, die hartstochtelijk werd voorgestaan door enkele Afgevaardigden, door sommige Bondsleden, verscheidene nihilisten en Corpsleden en in het algemeen door de buitenwereld was wel de eenvoudigste en meest bevredigende: het strafrechterlijk vervolgen zonder eenige toegeeflijkheid. Zooals een Corpslid mij verzekerde, was dit wellicht niet studenticoos, het was niet amicaal, maar het was radicaal.

De andere weg was, te trachten de toestand zoo min mogelijk te verscherpen en bij bevredigende verontschuldigingen af te zien van vervolging.

Een derde weg was er volgens ons niet. Geheel afzien van vervolging zoude niet strooken met het onbeschaafde en beleedigende feit van een inval en de Bondsgeest zoude evenmin gedoogen, dat wij ons vernederden het zelfde terug te doen zonder eerst te trachten ons voldoening te verschaffen op een meer menschelijke manier. Dat hierover verschillend geoordeeld wordt, is een bewijs te meer voor het betoog van den oud-praeses over de niet-opvoedende waarde van het groenen. De Bondsgeest echter kan zich, juist doordat hij eenig goed-praten van een dergelijk feit niet begrijpt, beroemen op een hooger zedelijk gehalte dan dat van een levensbeschouwing, die een pitting van brutaal geweld in deze niet ten strengste af zou keuren.

Hoewel van een fusie geen sprake meer kan zijn, hebben wij vermeend als leidende gedachte die te aanvaarden, welke in haar wezen er op gericht moet zijn een toekomstige harmonie gemakkelijker te maken. Waar in deze, als steeds, de agressieve kant geheel aan de zijde van de Corpsleden te vinden was, daar moest, indien we ons hiertegenover machteloos gevoelden en we nu eens het gevoel van de ware machthebbers wilden koesteren, een scherpe vervolging buitengewoon groote aantrekkingskracht bezitten, te meer, waar we wegens huisvredebreuk, mishandeling en vrijheidsberooving enkele Corpsleden zoodanig konden treffen, dat voor eenigen gevangenisstraf niet uitgesloten was. Toch was het een nadeel, dat we niet allen vervolgen en slechts weinigen, misschien niet eens de belhamels, een zoodanige bejegening konden aandoen, dat zij voor hun verder leven steeds de nawerking ervan zouden ondervinden.

Intusschen is ons standpunt noch dat van een machteloosvoelende, noch dat van een machtswellusteling en stonden

we aldus meer onbevooroordeeld tegenover het vraagstuk en de eventuele gevolgen van ons optreden. En zoo zijn we er toe gekomen een besluit te nemen, dat, zooals we vooruit wisten, voor de buitenwereld geenszins bevredigend leek. Het lijkt wat op een hernieuwd sussen van de zaak, het lijkt, alsof het Corps — want zoo beschouwt men het — maar alles kan doen zonder gevaar, omdat men er zich toch maar bij neerlegt, het lijkt een tamme en ietwat bange houding.

Waar echter mijn persoonlijk oordeel is — en ik durf het van deze plaats te zeggen — dat voor een groot deel van de Corpsleden de antithese slechts klein en de gevoelens van het grootste deel der leden van de verschillende vereenigingen welwillend genoemd kan worden, daar leek het mij een groote fout het Corps als zoodanig de beleediging aan te doen een zijner senatoren te vervolgen. Het was dan niet meer een zaak van studenten tegenover een vereeniging, maar zou merkwaardig veel hebben gekregen van een botsing tusschen de twee vereenigingen.

Buitendien leek het mij, dat onze verzoenende reactie tegenover het ondervonden illoyale optreden het gevoelen ingang moest doen vinden, dat wij studenten als aanstaande leiders in de maatschappij in onze handelingen toch meer distinctie moesten weten te leggen, dan wanneer we onopgevoede en ondergeschikte arbeiders waren, en een dergelijk feit noch goedgepraat, noch vermooid kan worden, bijaldien we er de woorden: studenticoos, studentenvecht-partijtje enz. aan verbinden.

We wenschen ook zelfs in dezen oorlogstijd in vrede te leven en het lijkt mij, dat onze houding meer recht heeft op waardeering, dan mij tot nu toe gebleken is. Wij meenen zeer zeker, dat een houding als deze den Bond beter zal vrijwaren tegen herhalingen en ten slotte het aanzien van den Bond zal verhoogen. Mocht dan ook de uitwerking anders zijn, mochten dergelijke gebeurtenissen zich weer voordoen, dan geef ik volmondig toe, dat onze politiek verkeerd was en zou ik dan ook de aanstaande Bestuursleden, hier aanwezig, wel op het hart willen drukken meer onverzoenlijk op te treden dan wij. Dit is geenszins een uittarting, wat wel hierdoor bewezen wordt, dat zowel de invallers als het Bestuur van meening waren, dat een herhaling vrijwel uitgesloten zou blijken te zijn.

In 't kort, wij hebben gemeend, dat, hoewel we het delict als zeer ernstig beschouwen, de hieruit voort te vloeien zware straffen een groote verscherping van de gansche toedracht zouden zijn. Deze overweging is zowel gegrond op ons billijkheidsgevoel als op de wenschelijkheid in het vervolg niet meer bloot te staan aan dergelijke feiten; de staat van wederzijdsche welwillendheid komt ons voor een waarachtig Bondsbelang te zijn. Ik hoop, dat alle aanwezigen mee kunnen gaan met ons gematigd optreden en met de toekomstbeschouwingen, die ik er aan verbonden heb — ik hoop, dat zij ten volle instemmen met de gedachte, die ons aldus heeft geleid.

Candidaat-leden!

Ik roep U een hartelijk welkom toe in onzen kring. Zooals gezegd, is het mij een voldoening eene na-inauguratie te mogen houden, en ik hoop van harte, dat Gij eenmaal ten sterkste het nut en het belang van dezen Uwen stap zult gevoelen.

Toen ik de laatste maal de Candidaat-leden toesprak, heb ik hen gewezen op het nut en het gevaar van hunne vrijheid en op den maatschappelijken strijd, die hen wacht. Dit alles herhalen is onwenschelijk en toch zoude ik het U gaarne zeggen; ik verzoek U daarom het toen gesprokene als ook tot U gericht te beschouwen. Toch zal ik wellicht thans in de gelegenheid zijn hier het onderlinge verband te mogen verduidelijken van de dingen, die daar kortheids-halve wat los bij elkaar stonden.

Wij allen leven in een land en behooren tot een volk, dat goddank neutraal is gebleven. Maar zooals alles, heeft ook de neutraliteit een keerzijde, die we niet genoeg kunnen onderzoeken en tegengaan in hare werking. Ik ben van oordeel, dat het afwachten, het zielige afwachten en het dulden van ons aangedaan onrecht, in breede kringen verslappend heeft gewerkt op energie, durf en rechtsbewustzijn, dat dus de neutraliteit een ongezonde invloed heeft uitgeoefend op onzen volkskracht. In het begin leek het wel, alsof België bevoorrecht was boven ons; de Belgen mochten hun waarde als mensch hooghouden tegenover den geweldenaar en het was zeer de vraag, of dat niet verre uitging boven onze lijdelijk in stand gehouden kracht. Nu is het voor mij wel zeker, dat de ellende te lang op dat dappere volk heeft ingewerkt, dan dat deze mooie invloed niet te niet was gedaan. Bij ons evenwel is de verzwakkende toestand óók verder voortgegaan, omdat het

volk als zoodanig niet inzag de groote kracht, die er toch waarlijk, gezien de omstandigheden, uitgaat van onze fiere neutraliteit. Ik hoop wel, dat de geestkracht van ons volk deze periode zal te boven komen — zekerheid hebben we allermint. En om hiertoe te geraken, hebben wij de twee zaken noodig, waarop ik toen inzonderheid wees. Allereerst de noodzaak, om door minder oppervlakkigheid, zoowel in maatschappelijk leven als in karakter als in studie, de kracht en de geschiktheid te verkrijgen voor de moeilijke taak, die ons als volk wacht om in den toekomstigen strijd niet ten onder te gaan, maar veeleer voort te gaan op den weg omhoog, dien we voor den oorlog bewandelden. En ten tweede hebben we vooral noodig de vaderlandsliefde, waarmee ieder strijdend volk, nu en later, zal komen tot het dragen van den plicht vooruit te komen als volk, door het voorwaarts gaan van elken eenling. Bij de vaderlandsliefde zal men streven naar de idealen, die men haar toeschrijft; men zal bewonderen en medeleven met hen, die den vaderlandschen naam hoog houden en hierdoor zal een invloed worden uitgeoetend in de richting van vooruitgang en grootere volkomenheid, van de hoogste en edelste uitingen even goed als van het dagelijksch werk. Ik zie in de vaderlandsliefde een liefdesplicht, die later slechts behoort over te gaan in een algemeene menschenmin, doch niet verdwijnen mag. Zij staat tot chauvinisme, als liefde staat tot zinnelijkheid, om een ruwe beeldspraak te gebruiken en de Heilige Stoel heeft haar niet zonder reden onder de deugden opgenomen. Wanneer het A. N. V. hier in Delft dus, zooals een Uwer op ons Lustrum opmerkte, al haar best doet uit de vervalperiode te komen, dan wil ik, zonder hier propaganda te willen maken, hierover toch mijn voldoening uitspreken. En dit doe ik dan, omdat ik gansch en al overtuigd ben, dat het ons in den komenden economischen strijd maar al te zeer zal ontbreken aan degelijke kennis omtrent het kunnen van ons volk, de hoogte, waarop wij staan en van wat we tot stand brachten. Wanneer wij nu de aansporing missen, die den anderen volkeren door den oorlog is gebracht, wanneer wij onze waardeering slechts tot het buitenlandsche, onze klein-, zoo niet minachting tot het binnenlandsche uitspreken, wanneer we dit zooals te vaak uitbreiden over personen en zaken en alles en nog wat, dan zal onze eigen kracht zoo goed als die des volks belemmerd worden in uiting en opbloei; dan zullen we, in één woord, den achterstand, dien ons onze neutraliteit bezorgde, op haar felst blijven voelen en zal Jan Salie, na den toestand eens cynisch te hebben opgenomen, ook wel sprekende voorbeelden en sterk schijnende bewijzen voor zijne drogredenen van onvermogen kunnen leveren.

Dat Gij, jonge studenten, het hier niet toe zult laten komen, maar ertegen werken gaat met al Uw kracht en macht, dat schijnt mij wel een onafwijsbare plicht.

Dat wij, oudere studenten, U hierin moeten steunen en U een voorbeeld moeten geven, dat heb ik getracht U te toonen en dat zult Ge, naar ik hoop, nog menige keer mogen ondervinden.

Candidaat-leden, ik verzoek U op te staan.

Het komt mij niet noodzakelijk voor U bij de inauguratie terecht te helpen met de simpele moeilijkheden van Uw studentenbestaan. Ook is het in 't minst niet mijn wensch, dat Gij al mijne inzichten aanvaarden zult. Ik heb alleen getracht U een voorbeeld van een beschouwing aan de hand te doen, die Gij zult kunnen toetsen aan wat Gij waar zult nemen. Ook voor U geldt mijn wensch, dat Gij hier in ons midden zult weten te geven zoo goed als te nemen; dat Gij zult gevoelen, dat door Uw medewerking de studietijd der anderen veraangenaamd zal worden en dat Gij ook op Uw beurt de anderen noodig zult hebben in Uwen weg door het studentenleven.

Candidaat-leden, met dezen hamerslag bevestig ik U tot Leden van den Delfschen Studenten Bond.

Ik heb gezegd.

VEREENIGINGSLEVEN.

De Regeeringstaak in de toekomst.

LEZING gehouden door Prof. Is. P. DE VOOYS, voor het D. S. D. G. „Vrije Studie”.

Als gevolgen van den oorlog noemde spreker het sterker naar voren treden van twee groote problemen: „Hoe kan wet en recht in de onderlinge verhouding der staten gelden?”

en: „Kan de democratie een regeering vormen die werkelijke vrijheid van de bewoners van een land verzekert?” Het laatste probleem wil spreker nader bezien.

De ontwikkeling van de tegenwoordige regeeringen schetst spreker dan, waarbij hij groepen van personen in één type verpersoonlijkt. De koopman heeft de moderne staat gesticht, doordat hij bedrijven prikkelde en mogelijkheden opende. Zonder verder oogmerk aan het behalen van winst schiep hij bloei, maar geen vrijheid en de soldaat en de jurist beschermden en hielpen hem. De koopman had wel niet soldaat en jurist in zijn dienst, maar hij hield toezicht op hun regeering, door de koorden van den geldbuidel in handen te houden, en zoo kwamen als regeeringsmachten in een staat: de jurist, de soldaat en de koopman. De eerste wil ontwarren, de tweede doorhakken, de derde houdt beiden te vriend om tot bloei te geraken.

Als 4e regeeringselement in de toekomst ziet spreker den ingenieur. Door de ingewikkelde exploitatie zijn de productieve krachten bezig aan den koopman te ontsnappen en de ingenieur zal ze alleen nog kunnen overzien en hij zal ook inzien dat het einddoel dier krachten niet kan liggen in het opleveren van de grootste winst. De zucht naar winst geeft geen ideale exploitatie en het vertrouwen in de wereldontwikkeling door den koopman is geschokt. Zelfs bij de 5e, straks niet genoemde en later opgekomen categorie, die der arbeiders, noemt men hem eerst kapitalisme, dan imperialisme, dan den schuldige aan, of tenminste de oorzaak van alle misstanden. In de stem van die categorie hoorde men als boventoon de eisch van: meer loon, korter werktijd, een menschelijker leven; maar in den onderton, die allengs niet meer gehoord werd, de roep naar het socialisme, de overname van de wereldontwikkeling door de regeering uit handen van den koopman.

En de eerste verschijnselen van die overname zijn in alle staten te vinden, en het is niet onwaarschijnlijk dat staatsmonopolies voor graan, kolen, petroleum, enz. na den oorlog (met andere dan fiscale doeleinden) zullen blijven bestaan.

Dit alles is het gevolg van een veranderd inzicht en het opkomen van een begrip „gemeenschap” naast Staat en Maatschappij. Staat is de gepreciseerde orde; Maatschappij is de vrijheid binnen de grenzen der wetten gelaten. Samen zijn zij te vervatten in het beeld van een druk marktplein waarop statig Gemeentehuis en Politiebureau verrijzen, maar waarbij niemand uit die gebouwen zich met het koopen en verkoopen op de markt bemoeit.

Met de opkomst der arbeiders en van de idee der gemeenschap (dat de werkzame idee der naastenliefde en broederschap is), kwam ook het denkbeeld dat *de staat verantwoordelijk is voor de verdeling der welstand onder de burgers*. Dit leidt misschien tot staatsocialisme, maar zeker tot staatsexploitatie. De staat kan dan den koopman onder curateele stellen of hem uitschakelen, en de ingenieur zal diens taak, wat betreft de maatschappelijke ontwikkeling, overnemen en daardoor deel der regeering worden.

Hij zal daarbij vooral zijn *werkmethode* veel nut kunnen doen, ook in de politiek, die in een democratische regeering niet te ontlopen is. Hij zal nagaan hoeveel en welke arbeid geleverd moet worden, hij zal vooruitzien en iets urgents, ook als hoofdzaak beschouwen.

In de laatste 25 jaar heeft de regeering zich met den koopman bemoeid, maar zij heeft het door gebrek aan voortvarendheid en door te grooten invloed van den jurist niet veel beter kunnen doen dan de koopman het gedaan had. In de gemeentebesturen waar ingenieursmethoden dikwijls gebruikt werden, was de toestand veel beter, en gemeente-exploitatie dikwijls een voorbeeldig bedrijf.

Na de ideale typen voor bestuursmannen geschetst te hebben, wees spreker er nogmaals op welke toekomst er, vooral op politiek gebied, door de veranderde inzichten voor den ingenieur, uit de kracht van zijn methode openligt.

N.

Hoe staat het toch met de ontwikkeling en idealen van het tegenwoordige Corpsslid? Zoekt hij zijn geestelijke ontwikkeling alleen nog maar bij den repetitor of op het verplichte college? Is zijn ideaal met uitsluitend examen-kennis in vijf jaar af te studeeren, of komt zijn heerlijkste wensch in vervulling, wanneer hij op een van zijn weinige fuisen brullend kan rondweilen over den Kroeg? Iets dat buiten zijn engste gezichtskring ligt gaat hem blijkbaar geheel voorbij. Hoe anders te verklaren, dat op een lezing van een bekende en belangrijke persoonlijkheid als Prof. de Vooys, er, buiten de geïntroduceerden slechts 7 studenten zaten?

De president van den Senaat sprak in zijn installatie-rede over grootere belangstelling in Corps-aangelegenheden, een opleving als gevolg van de beroering door de hervormingsplannen teweeggebracht! Maar misschien verspreiden de

golven door de hervormingssteen in deze geestesstroop veroorzaakt zich langzaam; ze waren hier nog niet te merken.*)
N.

*) Mochten er leden zijn die den slechten opkomst wijten aan iets anders, byv. aan het feit dat de lezingen voor „Vrije Studie” door aanplakking en niet door convocaties worden bekend gemaakt, dan zal het Bestuur dit gaarne vernemen.

S. NOYON, Secretaris.

Persoonlijkheid.

LEZING gehouden door JUST HAVELAAR, voor de D. S. E. V., op Woensdag 28 November.

Vanuit het Eene (het oorspronkelijke) scheidt het Leven de Veelheid. Uit de veelheid vormen zich categoriën waaruit de soorten en hieruit weder de individuen. De individu echter is een eenheid op zich zelve, zij kan niet verder worden gesplitst. In haar uiterste vorm openbaart zij zich in het Genie. De eenheid van het genie is de uiterste verbijzondering van het Leven. Het genie is wederom oorspronkelijk.

Zie het Kind. Het Kind is Oorspronkelijkheid, maar: oorspronkelijkheid is nog geen persoonlijkheid. In het oorspronkelijke, het natuurlijke van het kind, sluimert alles; een belofte, vormeloos nog, maar boeiend; juist hierin ligt zijn bekoring: het Kind is het Genie in de sfeer der natuur. Maar het Leven vraagt naar Vormen, naar Daden; de Droom worde Leven, Daad; welk een prachtige heroïek in deze wording van het Kind!

De jeugd is revolutionair, omdat zij gelooft in het absolute, omdat zij nog niet schippert met haar idealen. Helaas, later vervlakt en verbanaliseert het kind, niet bestand tegen de realiteit.

Wanneer de strijd is beslecht moet blijken wie overwon, wie overwonnen is. Ontmoeten wij na jaren een jeugdvriend, hoe vaak is dan het oude idealisme gedooft. Het is waar, hij is „gerespecteerd”, heeft een „positie”, lieve vrouw, aardige kinderen, maar is verder verstikt in banale levensrealiteit. Hij is overwonnen. In hem die overwon daarentegen, heeft de Droom zich gevormd tot Daad. Wie op het beslissende moment de kracht miste tot Daad, bleef kind, maar kind nu zonder bekoring.

Karakter is de Daad van het Bewustzijn. Karakter beteekent concentratie, kracht. Men moet in het leven kiezen, zich concentreren. De moralist bakent zijn weg af, opdat het Leven krachtiger stroomde. Een man van karakter haat vage lievigheden, alverzoeners. Liever ruw en oprecht dan gratievol zachtmoedig; men neme hem zooals hij is. Oprechtheid en moed zijn de schoonste attributen van het karakter.

Waardoor is het, dat alle geslachten opnieuw zich magisch voelen aangetrokken tot een Goethe? De verbijzondering der Goethe-figuur is veralgemeening en vereeuwiging. Waarom ook tot Napoleon? Om het beeld van zijn bijzonder, persoonlijkheid; al houden we niet van de Napoleontische psyche, toch voelen we de tragiek van deze volstrekte persoonlijkheid.

(Zie vervolg Tweede Blad).

ADVERTENTIEN.

VERSCHEENEN:

GAREN EN GOED WARENKENNIS VAN TEXTIELPRODUCTEN

Met uitgebreide verklarende Alfabetische
Naamlijst van Textielstoffen en Vaktermen

DOOR

S. A. VAN HOYTEMA.

Met een woord ter inleiding van Prof. I. P. DE VOOYS.

212 bladzijden op kunstdrukpapier, met een
honderdtal fraaie illustraties tusschen den tekst.

Prijs f 4.00, fraai gebonden f 4.50

Wij zijn dan ook overtuigd, dat een ieder, die het belang eener warenkennis van textielprodukten inziet, dit boek, dat op gelukkige wijze wetenschap en praktische ervaring verbindt, met vreugde ziet verschijnen.

Schrijfster is assistente aan de Technische Hoogeschool te Delft en geeft aan het slot van het boekje een geheel apart werk, een zeer voornaam onderdeel van het boek, dat er een groote praktische waarde aan geeft. Het is een zeer volledige „Verklarende lijst van textielstoffen en vaktermen”, alfabetisch gerangschikt natuurlijk, waartusschen het Register ook opgenomen is.

Indeeling en eigenschappen van de meest voorkomende garen- en weefselsoorten uit het dagelijksch gebruik.

Indeeling.

Nadere bespreking.

- I. Huishoudgoed, huishoudlinnen of plat goed.
- II. Kleedingstoffen. a. Ondergoed; b. Bovengood; c. Voeringgoed; d. Garneeringsstoffen.
- III. Meubelstoffen.
- IV—X. Speciaal geweven stoffen. — Verschillende weefsels. — Naai-garens, enz. — Breigarens, enz. — Siergarens. — Verschillende garens. — Allerlei.

Litteratuuropgave.

Alfabetisch Register en Naamlijst van textielprodukten uit het dagelijksch gebruik benevens enkele termen met verklaring.

Voorhanden in den Technischen Boekhandel
en Drukkerij J. WALTMAN JR. te DELFT.

C. L. DOORMAN,

PHIL. NAT. DOCTs

repeteert Wiskunde, Natuurkunde en Theor. Mechanica.

VOORSTRAAT 77, DELFT.

AMSTEL- en PALMERSTONE
RIJWIELEN.

DAYTON MOTOREN.

Gebr. A. & C. DE WOLF,
Noordeinde 40. - Tel. No. 41.

1ste klas Reparatie-Inrichting
ONDERHOUD EN STALLING
VAN AUTOMOBIELEN EN MOTOREN.

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 20 DECEMBER 1917. No. 11.

Karaktervereering is heldenvereering. De Held is het Genie in de sfeer der Moraal. Een imitatie Napoleon blijft een monster. De generaals van Napoleon zouden bruten, proleten zijn geweest, had den aard van Napoleon hen niet geadeld. De Held is altijd en overal in rustige zekerheid van zichzelf. Hij heeft de moed zijner intuïtie. Elk zijner daden is een spontane manifestatie van zijn kracht.

Wat is Talent? Afgoderij is de vereering van het Talent volgens sommigen. Hier is iets waars in. Boven Talent staat karakter; talent op zich zelf heeft geen ethische waarde. Toch worden we in het algemeen liever geprezen om ons Talent dan om ons oprecht karakter.

Karakter was in het strijdende Holland van Willem den Zwijger; niet in het 19e eeuwse pretentieuze Europa, maar in het Germaansche, dat Tacitus zijn verworden tijdgenooten voorhield.

De ingeboren vrees voor den dood ontstaat door een te kleine voorstelling van onze Ik-heid. We zeggen den Dood vergeten te zijn, maar het wegcijferen van het „Gedenk te Sterven” is een zwakheid; de Dood moet ons leeren hoe te leven; zij zij het symbool van onze wijsheid; zij bringe ons tot bezinning. De majesteit van den dood verkondigt de majesteit van het leven. Staan we alléén tegenover de Nacht, dan eerst ervaren wij ons zelve, onze persoonlijkheid.

Persoonlijkheid bestaat op voorwaarde van haar idee, van haar overtuiging; haar grootheid is een geloofsgrootheid. Ware dit niet zoo, dan ontaardde persoonlijkheid in tyrannie.

In de persoonlijkheid is vertegenwoordigd het mysterie. Ontzaglijk is de persoonlijkheid van een mysticus als Eckehardt. De mystiek is de uiterste bloei van het menscheijk bewustzijn; maar waar de schouwende mysticus het meest gezuiverde beeld vormt van de persoonlijkheid is het Genie zélf de machtige incarnatie hiervan. Het Genie is het ontzaglijke vergrootte beeld van ieder onzer.

De 19e eeuw heeft het persoonlijkheidsbegrip misvormd en vernietigd. Het mechanisme leerde dat de geestelijke mensch het product is van stoffelijke verhoudingen. Het is de dofste levensverhouding die ooit de mensch zich dorst te scheppen.

Het socialisme eveneens heeft niet kunnen voelen de waarde van den eenling; het ontgoddelijkte den mensch door het te beschouwen als groepsdier.

Het Christendom onderscheidt zich door zijn meest dramatisch menscheijk karakter; het Boedisme voelt niet dat de Wereldziel, zich openbarend, zich moet verstoffelijken door zich te verbijzonderen in onderscheidenheid. Het blijft een abstracte ideeënconceptie. Boedisme is mystisch pessimisme.

Heel het Leven manifesteert zich in een cosmisch Ik. Wij zelf zijn het, die het Geluk moeten vinden in deze sombere wereld, wij zelf moeten ons leven maken. Dit, ons Leven mag niet worden verspild; het zij ons Heilig. Persoonlijkheidsbesef vorme het centrale punt van onze gemeenschapsmoraal.

Andere tijden zijn komende; Europa komt tot bezinning. Rationalisme vindt slaafsche volgers, geen overtuigd geloovigen meer. We wachten den komst van groote persoonlijkheden; er is verlangen naar beheerschte orde, naar stijlbesef. Elke persoonlijkheid is een-stijlvol mensch. Stijl is karakter; de stijlvolle mensch heeft zijn individualiteit beheerscht; de stijlvolheid steunt de uitzonderlijke schepping van het genie.

Het humanisme van thans vormt den grondslag onzer moraal en levensbeschouwing. Het leert ons eerbied te hebben voor den mensch, den leerling van het Leven.

De mensch die vrij is, die weet wat eerbied beteekent, de mensch die de eenheid van Liefde en Plicht kent, hij zelf heeft het gezag, hij zelf kent de orde, lacht om stelsel. Hij heeft lief de vrije persoonlijkheid, is verdraagzaam en ruim en leeft met het hart.

Het humanisme zal scheppen een traditie van innerlijke macht; zonder haar slechts toevallige persoonlijkheden.

R. A. W. M.

Vakbeweging en Politiek.

VERSLAG van de lezing gehouden op 3 Dec. j.l. voor het Studenten-gezelschap voor Sociale Studie, door Dr. Ir. J. van Hettinga Tromp.

Hoewel het onderwerp niet speciaal technisch is staat het toch in zeer nauw verband met de werkring van den technicus, die zijn werk niet kan vervullen, zonder in aanraking te komen met de arbeiders. Hij ontmoet hen bij hun strijd voor betere levensvoorwaarden en in de arbeidswetgeving.

Spreker stelt de vraag is er een rechtstreeks verband tusschen de vak-actie en de politieke actie? Zoo ja, hoe moet dat verband organisatorisch gelegd worden.

Uit de beginselverklaringen der 5 groote vakcentrales blijkt, dat slechts 2 daarvan, n. m. het N. A. S. en de Neutrale Bond van Vakverenigingen zich van de politiek afkeerig toonen, hoewel op zeer verschillende gronden.

De politieke actie moet volgens spreker vallen binnen de vak-actie, omdat de verwezenlijking van strijdpunten zonder wetgevende hulp, dikwijls niet te bereiken is. In dit verband behoeft men slechts te wijzen op de Stuwadoorswet, Bakkerswet en Winkelsluiting.

Door de georganiseerde vakbewegings-actie zijn de collectieve contracten zeer op den voorgrond gekomen en gedurende den laatsten tijd is een strooming merkbaar, om die collectieve contracten bindend te maken en er wetgevend karakter aan te geven. Men dient echter zorg te dragen, dat de arbeidersbelangen bij het sluiten van dergelijke contracten niet worden geschaad.

De politieke macht van de arbeiders is gedurende den oorlog zeer toegenomen, maar daartegenover is hun economische positie sterk achteruit gegaan. Hier ligt de oorzaak voor conflicten, en indien men die op de oude wijze zou willen beslechten, dan raken de arbeiders er onder.

Om dit te voorkomen moet de arbeider zijn politieke macht gebruiken, de wetgeving moet hem ter hulp komen.

Ten einde dit echter tot zijn volle bloei te doen komen, moet onze wetgeving anders worden ingericht. Een gedeelte der wetgevende macht moet berusten bij organen bestaande uit werkgevers en werknemers, die in de verschillende bedrijven regelend kunnen optreden. In de Radenwet bezitten wij reeds een stuk wetgeving, dat in dien zin bij oordeelkundige wijziging werkzaam zou kunnen zijn. De wetgeving is slechts te verbeteren door decentralisatie, hetgeen men ook in Engeland, waar men reeds weder druk bezig is met de „vredesorganisatie”, heeft ingezien. In dit verband wijst spreker op de moeilijkheden bij demobilisatie.

Dat het parlement door deze regeling in aanzien achteruit zou gaan betwijfelt spreker, omdat de principieele kwesties in het parlement tot stand gebracht moeten worden, de technische uitvoering bij de direkt belanghebbenden.

In economisch opzicht zal men de vakorganisatie volkomen vrij moeten laten.

Spreker behandelt nu de verschillende beginselverklaringen der vakcentrales. Het blijkt, dat het standpunt van den klassenstrijd het grootste verschilpunt uitmaakt. Wat echter klassenstrijd is, is nog door niemand goed gedefinieerd en ook de christelijken, die het klassenstandpunt het heftigst bestrijden wijzigen hun meening in dit opzicht al meer en meer. In taktiek is dikwijls geen verschil te bespeuren, men zie naar den strijd in Tilburg.

Volgens spreker bestond er dus geen essentiële verschilpunten tusschen de verschillende vakorganisaties en daarom is aansluiting een dringende eisch, opdat de arbeiders één sterke macht tegenover de samenwerkende en eensgezinde werkgevers.

Het N. V. V. dat voor de arbeiders de grootste aantrekkingskracht bezit is hiervoor het aangewezen lichaam. Is het eenmaal zoover gekomen, dan kan een nauwe betrekking tusschen de vakorganisatie en één der politieke partijen niet meer bestaan, en zijn de politieke partijen wel genoodzaakt die democratische maatregelen te treffen, die door de vakbeweging noodzakelijk worden geacht.

Indien de hier geschetste toestand geschapen is zoo besluit Dr. v. Hettinga Tromp zijn voordracht, dan kan de ingenieur een mooie taak vervullen. De ingenieur, die de sociale positie van den arbeider hoog wil houden, moet zich de sociale verhoudingen eigen maken. Dit is moeilijk en daarom moet men om sociale ingenieur te zijn contact zoeken bij gelijkdenkenden, daarvoor bestaat een vereeniging, om de ingenieur in den socialen strijd te steunen n. m. de Sociale Technische Vereeniging van Democratische ingenieurs en architecten. Vroeger bestond hier te Delft een afdeeling van de S. T. V. maar sedert geruimen tijd is die band verbroken.

Spreker eindigt met een opwekking om wederom een afdeeling der S. T. V. te doen herleven, opdat de voeling op sociaal terrein kan worden hersteld.

Voor uitvoeriger verslag wordt verwezen naar één der volgende nummers van het Technisch Studenten-Tijdschrift.

L. V.

STUDENTENBELANGEN.

De Leidsche Hervormingsplannen.

Het Collegium te Leiden heeft een brochure rondgezonden bevattende een pleidooi voor de noodzakelijkheid van hervormingen voor het L. S. C. en voorstellen daaromtrent. Aan het rondzenden hiervan is reeds in Juni j.l. een Corpsvergadering vooraf gegaan waarin door den Senaat haar voornemen tot het indienen van reorganisatie-plannen was uiteengezet.

Dit is nu ongetwijfeld een betere handelwijze als hier te Delft is gevolgd want de indruk van overhaastheid wordt vermeden en de meening gevestigd dat men te doen heeft met een kalme, ernstige en wel-doordachte overtuiging en dat dus op dezelfde manier zal getracht worden haar ingang te doen vinden.

De brochure komt dus niet als een bom uit de lucht en oppervlakkig enthousiasme tengevolge van een eerste indruk wordt vermeden evenals wantrouwen, waardoor de meeningen eerlijk tegenover elkaar gesteld, ook van weerszijden geapprecieerd zullen worden en dus de kans om tot een bevredigende oplossing te geraken aanzienlijk vergroot wordt.

Gaan we nu over tot de bespreking van den inhoud der brochure zelf, dan treft ons allereerst de zeer openhartige verklaring, dat deze plannen een gevolg zijn van de meening van den Delftschen Senaat uiteengezet in de bekende brochure nadat op de Senatenvergadering reeds het beginsel aannemelijk was verklaard.

Hierna komen beschouwingen over verschillende onderwerpen die van veel belang zijn voor de toetreding tot het Corps en zelfs door een vroegere commissie als de oorzaken werden aangestipt n.l. de hooge contributies en entrées, de gedwongen clubformatie en late groentijd, echter breidt de Senaat zijn besprekingen uit en geeft een zeer interessante historische ontwikkeling van het groenwezen in Leiden. Nu komt de faculteits-kwestie in het Corps aan de beurt gevolgd door een beschouwing over mores waarna met eenige statistische gegevens en enkele algemeene opmerkingen de inleiding geëindigd is, die het lezen en herlezen dubbel en dwars waard is. De buitengewone ruime en zuivere kijk die hier op verschillende toestanden gegeven wordt met vermindering van alles wat naar tendenz riekt zal zeker de bespreking over de hierop volgende plannen buitengewoon ten goede komen.

De plannen zijn in hoofdtrekken dezelfde als de hier ter stede door den Senaat voorgestelde en hen kleven dus dezelfde fouten aan. Daar hierover reeds genoeg geschreven en gepraat is en door den groentijd als grondslag te nemen de Senaat zelf ook getoond heeft deze in te zien, acht ik het niet noodig deze hier nog eens uiteen te zetten. Wil ik wijzen op een enkele detail dat anders is n.l. de vrijstelling van contributie voor financieel zwakkeren die door het collegium onder geheimhouding verleend zou worden. Of hier echter gebruik van gemaakt zou worden in de praktijk, ik geloof het niet. Een dergelijke fooi van zijn medestudenten aan te nemen zal de meesten te veel tegen de borst stuiten en dit is niet de ware beschouwing, maar daar ben ik zeker van, welke praktische, die menschen zullen voelen.

Verder zou toetreding der bijzondere leden tot alle verenigingen behalve de Sociëteit mogelijk zijn.

Een ieder die zich voor het L.S.C. interesseert zij het lezen der brochure ten zeerste aanbevelen.

E. J. GRATAMA SZN.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN.

Je snijdt al mijn spreken af.

Als ik zeg: „Bedenk dat ik slechts enkele nachtelijke uren van genot je geven kan” en dat ik al mijn tijd aan mijn arbeid, die groot en schoon is, moet wijden, dan zeg je: „Het is nacht” en snijdt al mijn spreken af met een kus van je lippen. En een glimlach van je zegt mij, dat je denkt:

„Ik weet wel beter, ik weet,
Dat de dood sterker dan je wil is,
En mijn liefde sterker dan beide.”

„Als ik tot je zeg: „Kindje, mijn liefde hoort het Al toe en ik heb je slechts lief als een wonderlijke openbaring van veel onbewust schoons,” dan zie je mij diep in de oogen, alsof je uit de blauwe diepten van mijn intuïtie al-wijsheid der wereld leeren woudt.

De blik van je oogen snijdt al mijn spreken af, ja een lichtgetwinkelt in je schoone oogen zegt mij wat je denkt:

„Ik weet beter, ik weet,
Dat de dood sterker is dan je wil,
En mijn liefde sterker dan beide.”

Als ik je zeg, dat de lentewind slechts even kan aanraken de roode bloem en dan verder moet, omdat hij niet is van een schoone plant maar het eigendom der wereld, dan antwoord je:

„De wind brengt de bevruchting aan, de vrucht zal ontwikkelen en de plant zal haar voeden met haar levenssappen, als het kind, het kind van de wind, het kind van de krachtige held.”

En je goddelijke omhelzing snijdt al mijn spreken af, en willoos geef ik mij geheel aan je. Dan wordt mij, den sterke, plotseling klaar wat je meende met den zang van je hart:

„De dood is sterker dan je wil,
En mijn liefde is sterker dan beide.”

Lk.

Je bindt mijn vleugelen.

Je denkt, dat ik blij zal zijn, als je tot mij komt; je weet niet:

Dat jij het bent die mijn vleugelen bindt,
Dat droefheid over mij komt, als ik je naderen voel,
Zooals regen komt over zonneland,
Dat ik je afwacht als iets onvermijdelijks,
Zooals men ziekte afwacht als zij komt
Met haar gedwongen rust.
Als je bij mij bent, ben ik waarlijk als vroolijk,
Zooals een dronkaard vroolijk is,
Die zijn arbeid verliet,
Om zich te geven aan zijn lust.

Dan ben ik niet meer ik, ik ken mij zelf niet meer, je verslapt mijn wil, en ik ben slechts het schepsel van jouw wil, die weer de wil is van ons beider natuur.

O, dan voel ik dat ik slechts mensch ben.

Wee mij, nooit zal ik verachten den dronkaard: men veracht niet wat men begrijpt.

Als je heengegaan bent, dan
Slaat hel op de vlam van mijn vreugde,
Omdat de banden van mijn vleugelen ontknoopt zijn,
En kracht weer in mij komt, als zonneshijn in de bloem die zich opende na de doodende hagel,
Dan stijg ik ver, ver weg, op krachtigen wiekslag —
— Tot jij, die natuur bent mij weer roept,
Omdat jij, die de lokkende Lorelei bent, het wilt.
Wee, waar is de kracht, die jou weerstaat.

Lk.

Indrukken uit onze kampong.

I.

Onze kampong is een misschien niet zeer respectueuze betiteling voor H. M. Kromhoutkazerne te Utrecht. Daar liggen we nu al vijf maanden getienen, weggerukt uit ons dierbare Delft. Ach, hoe kan ik verlangen naar de mufte grachtjes, naar de scheeve toren met zijn massalen vorm zich afteekend tegen lichte lucht, naar het hobbende trammetje over het O. D., en naar de geuren van de gist-en spiritusfabriek.

Gij meent dat ik spot, waarde lezer, ach! neen, diep ernstig is het leven, te ernstig om in luchtige spotternij zich lustig te maken over hetzelfde. Wij allen, dragers der wapenen, wij voelen, wij beseffen dit. Wij weten wat het leven waard is. Wij die dagelijks in onze verbeelding leven in 't aangezicht van den dood, wij kennen de waarde van het armzalige wezentje dat mensch heet.

Getienen zijn we. We liggen op één kamer, vijf maanden lang reeds, en toch blijven we ieder op zijn eigen houtje rondobbereren, omdat een behoorlijke omgang te veel moeite kost, en we allen uiterst gemakzuchtig zijn. Een nog voorname reden is, dat we geen van allen uitblinkende merkwaardigheden zijn. Alle tien dood-gewone menschjes. Daarom maken we veel lawaai, en vullen met zingen en blèren de leegte onzer uren. Een groote bondgenoot is de slaap; als deze er niet was zou de verveling werkelijk hinderlijk worden. Nu twee-derden onzer aan chronische nona lijden, is het gevaar voor de laatste epidemie belangrijk minder geworden. Alleen de „kanker”pest waait rond. En velen vinden er een wellustig genoegen in om, zichzelf en anderen opwindend tot een extatische schijngramschap, te ketteren op alles, op het leven, de dienst, de officieren, het weer; te ketteren op het Vossegat, op zichzelf, op de zon en op de regen, en last not least op God. Onze goede kolonel heeft wel in een toespraak gezegd dat 't niet waar was dat kazerne's broedplaatsen van onzedelijkheid waren, dus is 't zoo; toch kan ik niet vinden dat er bepaald gekuischte taal gebezigd wordt. O! ja studenten zijn in dat opzicht wel 't een en ander gewend, maar hier is alles veel geconcentreerder, alles is veel intenser, dan in de saaie burgermaatschappij. Hier leef je voor het vaderland; welk een ruim gevoel doorstroomt me als ik dit bedenk, en met smaak verorber ik mijn kug. — of m'n zaaier, zooals de soldaten zeggen, — met prima margarine besmeerd.

De dienst is een vermaterialiseering van het leven. Goed? — Waarom niet? Het eenige waarom een soldaat geeft is eten, piepers en permissie. En 't zou misschien wel de moeite loonen dit te verdedigen als zijnde het meest juiste levensstandpunt, maar gij, intellectueele Delftenaren, kunt u toch bezwaarlijk een idee vormen van het belang dat er in het tellen van zwemmende spreuwen gelegen is, en gij beseft niet het intense genot dat wij ondervinden bij 't vernemen van de tijding dat de gewezen menagemeester de pot in is gedraaid omdat hij teveel dekens achterover getrokken had.

Als het Donderdag is zijn we allen ongenietbaar, omdat we dan schapenvleesch krijgen. Net kleine kinderen. Wat gelukkig dat de mensch zulk een groot assimilatievermogen bezit!

ROMULUS.

Utrecht, 4 December 1917.

TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

Mededeelingen.

Bij beschikking van den Minister van Staat, Minister van Binnenlandsche Zaken, van 28 November 1917, No. 20187, Afdeling O., is benoemd voor het tijdvak van 1 December 1917 tot en met 30 November 1918, tot tweede machinist voor het gebouw Natuurkunde aan de Technische Hoogeschool te Delft, P. Runia, Parallelweg 10, te Delft.

—o—

Bij beschikking van den Minister van Staat, Minister van Binnenlandsche Zaken, van 8 December 1917, No. 20893, Afdeling O., is met ingang van 1 Januari 1918, aan J. de Haan op zijn verzoek eervol ontslag verleend als leerling-amanuensis bij het Laboratorium voor Microbiologie aan de Technische Hoogeschool te Delft.

—o—

Bij beschikking van den Minister van Staat, Minister van Binnenlandsche Zaken, van 10 December 1917, No. 20993, Afdeling O., is de benoeming van J. J. Valkenburg, t., tot assistent bij de Analytische Scheikunde aan de Technische Hoogeschool te Delft, ingetrokken.

—o—

Bij beschikking van den Minister van Staat, Minister van Binnenlandsche Zaken, van 14 December 1917, No. 21314, Afdeling O., is te rekenen van 1 December 1917 aan J. G. Bauer op zijn verzoek eervol ontslag verleend als bediende bij de microscopische anatomie aan de Technische Hoogeschool te Delft, terwijl voor het tijdvak van 16 December 1917 t/m 31 December 1918 is benoemd tot bediende bij het laboratorium voor technische botanie aan de Technische Hoogeschool W. F. H. Ritter, Raamstraat 62, alhier.

ADVERTENTIEN.

SCHEEPSBOUWKUNDE
STUDIE-MODELLEN

TEEKENINGEN — PLANNEN — ONTWERPEN
DETAILS — STALEN EN HOUTEN BOUW —
WORDEN OP BESTELLING VERVAARDIGD.
Brieven franco onder No. 1767, a. h. Bureau van dit Blad.

Namens het Bestuur van de HANDLEIDINGEN-
VEREENIGING deelen wij mede dat als

No. 49

in de Serie „Beknopte Handleidingen” binnenkort zal
verschijnen

„Vraagstukken Vector-Analyse”.

Om aan het verlangen van vele belanghebbenden te
voldoen, hebben wij van het 1ste vel dezer handleiding
een aantal proefdrukken gemaakt, welke beschikbaar zijn
voor alle a.s. koopers van deze Handleiding No. 49.

Bij het koopen van deze Handleiding moet dit hulp-
exemplaar weer worden teruggegeven. Indien het niet
wordt ingeleverd, dan wordt het berekend met den prijs
der volledige Handleiding.

TECHNISCHE BOEKHANDEL
EN DRUKKERIJ J. WALTMAN JR.

Delft, 12 Dec. 1917.

OUDE DELFT 120. - DELFT.

Uitzending van Dinners.

OUDE DELFT 120.

CHR. F. RÜTER.

≡ „AU FIGARO” ≡
G. KIELA. ≡ ≡ KAPPER.
Oude Delft 166.

TELEFOON 624.

Schuin tegenover Museum „Huis Lambert van Meerten”.

DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

f 1,00 per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend, **W. DE HOOGH.**

NEDERLANDSCHE VEREENIGING

„Schoonheid in Opvoeding en Onderwijs”

Afdeling „s Gravenhage”.

Openbare Voordracht met Lichtbeelden,
op Zaterdag 22 December 1917, des avonds te 8 uur,
in het Gebouw De Ruyterstraat 67.

Spreker: de Heer J. D. ROS.

Onderwerp: „De Wajang en het Oud-Javaansch Tooneel.”

Toegangsprijs f 0 50. Sted. bel. inbegrepen. Kaarten ver-
krijgbaar en plaatsbespreking aan het Gebouw De Ruyter-
straat 67, Zaterdag 22 December van 10—4 uur.

HEDEN ONTVANGEN:

CHRISTMAS NUMBER

VAN

THE ILLUSTRATED
LONDON NEWS

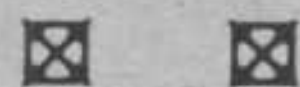
PEAR'S ANNUAL 1917

THE GRAPHIC

THE SKETCH

OOK VERSCHEEN:

THE KIRCHNER-ALBUM

(SECOND SERIES).

VOORHANDEN IN DE

TECHNISCHE BOEKHANDEL EN DRUKKERIJ

J. WALTMAN J^R. - DELFT